

се въплъщава не трансцендентният Бог, не абсолютната, затворена в себе си пълнота на битието (което би било напълно невъзможно), а Бог Слово, т.е. началото, което може да намери външно проявление. Това явяване на Бога в човешка плът е само по-пълна, съвършена теофания (явяване на Бога) в поредицата от други непълни, подготвителни и преобразуващи теофании. От тази гледна точка раждането на втория Адам (Иисус Христос) е не по-малко непонятно от появата на човека на земята, т.е. раждането на първия Адам. И едното, и другото са били нов, невероятен факт, но това ново и невероятно е било подготвено от всичко, съществувало преди, към което се е стремил целият предишен живот: към човека се е стремяла цялата природа, към Богочовека - цялата история на човечеството. При такова разбиране на Божеството въплъщението не само е възможно, но се оказва и същностна част от общия план на мирозданието."

Хенри Друмънд представя нагледно пътищата за познание на Бога и целта на въплъщението: „Ако искам да знам нещо за минералите, изследвам самите тях. Когато трябва да знам нещо за цветята, проучвам тях. И те ми дават отговор. На своя собствен език ми разказват всеки по свой начин за себе си: минералът не ми дава знание за цветята, това е невъзможно, и цветята - за минерала, което също е немислимо. Също така, ако искам да знам нещо за човека, обръщам се към хората. И те ми говорят за себе си не като растения или минерал, защото не са нито едното, нито другото, а по свой начин. Ако искам да знам нещо за Бога, обръщам се към Него. И Той ми говори не като човек, защото не е човек, а по Свой начин - и това е така естествено, както и че минералите, растенията, човекът говорят за себе си на свой език. Затова Бог прави всичко възможно, за да мога да Го видя и позная при моето ниско ниво на възприемане. Това е единствената възможност за мен да Го позная. Чрез въплъщението Бог става достъпен за човешкото разбиране и чрез Христос Той дава на човека възможност да общува с Него."

Ако Бог беше на земята в Своето божествено величие, човекът не би могъл нито да Го види, нито да Го разбере. За да Го вижда, трябва да има други, не човешки очи, за да Го разбира - друг разум, за да го чува - различен слух, т.е. да бъде друго същество. Божието величие окончателно би потиснало човека и би обезсилило неговия разум. Нашите сетива са крайно ограничени и са приспособени за видимия свят, в който действат законите на времето и пространството. Невидимият свят е недостъпен за тях, следователно недостъпен за нашите сетива е и възвисеният Бог. А е било необходимо Той да се яви пред човечеството, отклонило се от пътищата на правдата. Ето защо триединният Бог в Своето милосърдие и любов към заблудилото се човечество още преди сътворението на света е определил на земята да дойде второто Лице на Неговата същност и да се въплъти в Христос, като Му е дал мисията да заживее сред хората, за да възвести истината, да ги спаси и да им посочи пътищата към вечния живот.

Мнозина критици (например Д. Щраус) отричат въплъщението на Бога въз основа на твърдението, че абсолютното не се вмества в относителното или безкрайното - в това, което има край. Отрицанието обаче е нелепо. Ако Бог Слово се е въплътил в

човека, това още не значи, че безкрайното се е вместило в крайното, а че онова, което е „неразделно и не може да се слива“ се е съединило с крайното.

Към божествената природа на Христос са се прибавили като допълнение човешката природа и човешкият образ, които са необходими, за да се изпълни предопределената Му мисията сред хората. Христос е второто божествено Лице - Бог Слово. Както лъчът, който идва от слънцето, грее с истинска слънчева светлина и има всички негови свойства, така и Христос, Божият Син, в човешкия Си образ е бил „сияние на славата и съвършен образ на лицето“ на Бог Отец и е притежавал всички Негови качества и цялата Му мощ. Владимир Соловьов пише: „Въплъщението е невъзможно, ако възприемаме Бога като отделно същество, което пребъдва някъде отвъд света и човека. Тогава въплъщението на Божеството би било пряко нарушение на логическия закон за тъждеството, т.е. немислим процес. Въплъщението на Божеството... не е нещо чуждо на общия порядък на битието, напротив, то е свързано същностно с цялата история на света и човечеството, то е нещо, което подготвя тази история и логически следва от нея. В Иисус

ТАЙНАТА на Божеството въплъщение

По материали от
сп. „Вера и живот“

